

Дѣвойката не снимала отъ Него очи, очарована отъ Неговата Божествена красота. О, какъ тя очаквала този день!...

— Милий, мѣнически Иисусе! — шепнела тя. Колко си добъръ, о, — Ти, царю на небето и земята, който позволявашъ да стои край Вашата люлчица бѣдната, нещастната Сара, която всички жестоко гонятъ и отхвърлятъ!...

— Истина сж казвали нашитѣ дѣди и бащи, че Вие идите на този свѣтъ заради ония, които страдатъ и плачатъ, като мене... О, Боже, колко Ви обичамъ!...

— Но погледнете: овчаритѣ Ви донесоха подаръци, а азъ нѣмамъ нищо, съ което да Ви подаря. Азъ съмъ готова да подложамъ при Вашитѣ мѣнически крачка всички богатства на свѣта, но у мене нѣма даже едно цвѣтенце... О, колко ми е мъчно и тежко!...

И дѣвойката тъй жално, тъй неутѣшно заплакала, щото изъ очитѣ ѝ се пролѣли цѣли ручаи сълзи...

— Нищичко нѣмамъ!... продължавала тя да шепне, потънала въ дълбока скръбъ.

Изведнѣжъ станало чудо: отъ земята, що била оросена съ нейнитѣ изобилни сълзи, *израсло едно дръвце*, което нѣжно протегнало къмъ дѣвойката своитѣ зелени клончета. На края на клончетата почнали да се явяватъ, единъ слѣдъ други, като звѣздици на ясно небе, прелестни бѣлоснѣжни *цвѣтове*, съ бѣлорозова боя въ срѣдата. Посрѣдъ чудно приятната миризма на тѣзи цвѣтове се чуло гласъ:

— Не бой се, Сара! Събирай тѣзи Божествени цвѣта! Тѣ на тебе принадлежатъ, понеже сж поникнали изъ оросената отъ твоитѣ искрени сълзи земя... Ти казвашъ, че нѣмашъ нищо!